

Göteborgs Hnadels och Sjöfartstidning skriver lördag 3. mars i år:

Brinnande stridshugst hos de norske frivilliga.

"En Skeppslast förbittring mot inkräkarna och Quislingmännen."

London 8. mars.

Det dröjer inte länge innan vi äro tillbaka i Norge igen och då skall dom berna vissla om øronen på tyskarna, sade en Lofotfiskare, tillhörande de frivilliga från Svolve, när han steg in i et Londonhotell på fredagskvällen. Han var klädd i sjöstövlar och skidkassa och bar en väldig rygg säck. Liksom kamraterna blinkade han ~~in~~ början litet bortkomment på all hotellgranmlåten, men tycktes inte vidare imponerad. Snart hadde storstadshotellet tagits i besittning av norska fiskare.

De frivilligas extratåg ångade gre timmar före utsatt tid på en av de store London stationarne. Varhelst tåget stannat hade ryktet om de norska frivilliga sritt sig som en löpeild och folk kom och hurrade för dem och gav dem cigaretter. Norrmännen sjöngo och hurrade igeng"ald.

London mottog dem med äkta Londonväder. De fleste resande på stationen visste inte vad som försiggick på de avsperrade perrongerna, elje st skulle hyllingarna blivit övervöldigande. Avsperringane på Londonstationerna höra til krigstidens vardagligheter. An komma tåg med fångar än med sårade, och ibland spärras plattformar för nogon hämlig expedition om vars förhävande man först lång tid efteråt får höra talas.

"GARDESOLDATER ALLIHOP"

En flokk norrmän hade samlast på stationen och hylla sine landsmän. Det var en brökig skara som från mörklagde vagnar steg ut på en mörklagd station. Et fåtall hade söndagskostymer, men de flesta arbetskläder, somliga hade välfyllda ryggsäcker, andre knyten och endel ingen ting. Somliga kommo klivande i bastanta sjöstövlar, andre i lätta pjöor. De voro trätta och utvakade efter resangenom Skottland och England, men gången var spenstig och de visade en god portion stolhet och självmedvetande i blickar och hållning. De fleste voro tydligen födda til skeppare på nordlandsskuter. Gud nåda de inkräkare som komma inom skott-håll, när de fått vapen i hand igen. De norske officerna som räknade in dem grinade belåtna mot de engelska när skaran troppade förbi, och en engelsk överste bland det antall högre engelska officera som mottog skaran, mumlade belåtet: "Det är ju gardesoldater allihop". Det var tydligen det högsta beröm han kunde ge. Vanta bara, så ge de nazistane en lektion i paradexercis, svarade en norsk leitnant.

De frivilliga kunde hålla tand för tunga. Den skara jag talade med ville icke tillstå, att det votat om att nåhott var i förningen. Men nog hadde ni hört, att något förstod, utbrade jag. Nej da, svarade en med ett brett grin, men de var da noe merkligt i vinna disse dagane. Ja, en hade sine aninger, sa en annan. Tenken på de aningsfylla dagarna framkallar en vild skrattsalva som förråder att kontakt upprätthölls icke endast på telepatisk väg.

Egentligen fingo vi icke intervjuva den fredag kväll. Det skall sparas till lördagens stora mottagning. Men ett och annat från de dramatiska timmarna, från den stund då britiska flottans flagg siktades och ropet höjdes "Engelskmennene her" tillis landgångarna togos in och kurs sattes mot England, slipper ut dem gång på gång.

"NU VIL VI HEM IGEN OCH RENSÅ UPP"

Det var mange fler som ville med, men dem häntar vi senare, förklarar en arbetare från den nedbrände fabriken. Han där känner kussten från Lofoten til Lindesnes som sin egen lomme, och det är flera bland ossom kan tjänstgöra som lotsar omtalar arbetaren. De fleste vilja bli flygare, men andra förklarar, att det gör det samma vad de blir, bara de få vapen och kunna återvända.

Svolve var i uppror i samma sekund som faryget siktades, omtalar en fiskar. Engelskmännen fingo faktisk hindra norrmännen från att taga rättvisan i egna händer. Hade inte engelkmännen ingripit skulle tyskar och quislingar bränts på bål.

Nu skal no väl stanna och de på London några dagar? frågade jag